USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **T. D. N.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2010, čj. 36 A 17/2010 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se žalobou, podanou dne 29. 12. 2009 u Krajského soudu v Brně, domáhala uložení povinnosti tehdy příslušnému správnímu orgánu, tj. Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále též „žalovaný správní orgán“), vydat rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, podané u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji a vedené pod čj. CPBR-16711/CI-2009-064061, do tří dnů od právní moci rozsudku a nahradit stěžovatelce náklady řízení.

[2] Podáním, doručeným krajskému soudu dne 19. 4. 2010, vzala stěžovatelka žalobu zpět s tím, že žalovaný správní orgán vydal dne 26. 3. 2010 rozhodnutí, jehož se stěžovatelka žalobou domáhala. Současně stěžovatelka navrhla, aby krajský soud uložil žalovanému správnímu orgánu povinnost nahradit stěžovatelce náklady řízení, neboť žaloba byla podána důvodně.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 30. 9. 2010, čj. 36 A 17/2010 – 29, zastavil řízení (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok

II.). Navazujícím usnesením ze dne 25. 10. 2010, čj. 36 A 17/2010 - 32, pak krajský soud rozhodl o tom, že bude stěžovatelce vrácen zaplacený soudní poplatek.

[4] Ve vztahu k výroku o zastavení řízení v usnesení ze dne 30. 9. 2010, čj. 36 A 17/2010 – 29, krajský soud uvedl, že nepochyboval o projevu vůle stěžovatelky, jímž byla žaloba vzata zpět, a byl tímto úkonem vázán.

[5] Ve výroku o nákladech řízení krajský soud ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. shledal důvody hodné zvláštního zřetele pro to, aby stěžovatelce nepřiznal náhradu nákladů řízení, jež by jí dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. jinak náležela. Odvolal se přitom na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, čj. 1 Ans 4/2008 - 62, a Ústavním soudem v nálezech ze dne 8. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 439/06, a ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 828/06. Krajský soud zjistil, že žádost stěžovatelky byla postoupena žalovanému správnímu orgánu dne 9. 9. 2009, přičemž do podání žaloby dne 29. 12. 2009 muselo být stěžovatelce zřejmé, že žalovaný správní orgán nebyl nečinný, což vyplývá z úkonů, které do podání žaloby žalovaný správní orgán učinil. Stěžovatelka přesto podala soudu žalobu na nečinnost a navíc dne 7. 1. 2010 požádala o přerušení řízení na dobu 14 dnů, aby dne 22. 1. 2010 učinila podnět k pokračování v řízení. Z časového sledu úkonů krajskému soudu vyplynulo, že žaloba byla podána účelově a stěžovatelce muselo být zřejmé, že žalovaný správní orgán i vzhledem k činěným procesním úkonům o žádosti stěžovatelky rozhodne. Prováděl-li žalovaný správní orgán úkony za účelem vydání rozhodnutí, krajský soud nepovažoval za možné hovořit o nečinnosti jako takové a shledal důvody k aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s.

II.

[6] Stěžovatelka brojí proti usnesení krajského soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 36 A 17/2010 - 29, kasační stížností. Poukazuje na důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. e) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem a nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatelka rovněž brojí proti závěru krajského soudu o účelovosti jejího podání.

[7] V kasační stížnosti stěžovatelka popsala, proč považovala žalobu za důvodnou. Žalovaný správní orgán byl povinen rozhodnout o žádosti do 21. 9. 2009, tedy do 60 dnů ode dne podání žádosti zastupitelskému úřadu. Stěžovatelka se obrátila na nadřízený správní orgán se žádostí o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k tomu, že ani ten neučinil žádné kroky ve smyslu § 80 odst. 4 správního řádu, podala stěžovatelka dne 29. 12. 2009 žalobu na ochranu proti nečinnosti. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí krajského soudu považuje za zcela překvapivé, popírající její legitimní očekávání.

[8] Konečně stěžovatelka připomněla, že nešlo o ojedinělý případ. Krajský soud ve dvaceti šesti z celkem padesáti tří skutkově shodných případů přiznal při zastavení řízení žalobcům právo na náhradu nákladů řízení.

III.

[9] Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, která byla žalovaným správním orgánem, zaslala dne 26. 1. 2011 sdělení ke kasační stížnosti, ve kterém uvádí, že s ohledem na novelu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, přešla s účinností od 1. 1. 2011 její působnost na Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky. Spisový materiál ve věci stěžovatelky byl tudíž tomuto orgánu jako příslušnému správnímu orgánu postoupen.

[10] S ohledem na zánik žalovaného správního orgánu k 1. 1. 2011 [viz § 161 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v době rozhodování Nejvyššího správního soudu] zdejší soud pokračoval v řízení o kasační stížnosti s Ministerstvem vnitra. Na to odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o žádostech o povoleních k dlouhodobému pobytu přešla (§ 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v nyní účinném znění).

IV.

[11] Nejvyšší správní soud se před jejím věcným posouzením zabýval přípustností kasační stížnosti.

[12] Stěžovatelka tvrdila, že napadla usnesení krajského soudu v celém jeho rozsahu.

[13] K tomu zdejší soud uvádí, že v případě, že je kasační stížností napadána zákonnost usnesení o zastavení řízení, lze z povahy věci uplatnit pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. To vyplývá z ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud však neshledal námitky, formálně brojící proti výroku o zastavení řízení, přípustnými. Výrok o zastavení řízení vycházel ze zcela jednoznačného zpětvzetí žaloby stěžovatelkou (čtvrtá strana podání, které krajský soud obdržel dne 19. 4. 2010). Stěžovatelka prostřednictvím kasační stížnosti fakticky neusiluje o změnu tohoto výroku, resp. dosažení jiného výroku. Stěžovatelka totiž zpětvzetím žaloby nemohla zamýšlet nic jiného než dosáhnout právě výroku o zastavení řízení. Z tohoto důvodu nelze v žádném případě souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že rozhodnutí krajského soudu bylo zcela překvapivé. Za situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatelky není a z povahy věci ani nemůže být jiný výrok, jímž by krajský soud právně konformně reagoval na zpětvzetí žaloby, brojí námitky proti výroku o zastavení řízení fakticky jen proti důvodům tohoto rozhodnutí, resp. s ním souvisejícímu procesnímu postupu krajského soudu. Takové stížní námitky jsou však podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2008, čj. 1 Ans 4/2008 - 62 (*MAXI cars s. r. o.*). Je však třeba upozornit, že stěžovatelčina věc se od věci *MAXI cars* zásadním způsobem liší. Ve věci *MAXI cars* totiž krajský soud aplikoval na řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ustanovení o uspokojení navrhovatele (§ 62 s. ř. s.), pročež řízení zastavil podle § 47 písm. b) ve spojení s § 62 s. ř. s. Takovýto

postup však byl nezákonný, § 62 s. ř. s. nebyl na řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu aplikovatelný. Současně krajský soud nepřípustně zasáhl do účinků vydaného správního rozhodnutí. Za těchto výjimečných okolností Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a sám řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. Žádné takovéto okolnosti však ve stěžovatelčině případě nejsou, krajský soud správně řízení zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s.

[16] Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti ve zbývající části Nejvyšší správní soud přihlédl i k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 - 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm se rozšířený senát zabýval aplikací § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozlišil přitom situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Rozšířený senát ovšem doplnil, že přijatý výklad vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.

[17] Nepřípustnost stížních námitek směřujících do výroku o zastavení řízení tedy v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami brojícími proti výroku o nákladech řízení. I v této části proto bylo třeba kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

[18] Soud pro pořádek zdůrazňuje, že shodně rozhodl též v jiných srovnatelných věcech, např. v usnesení ze dne 24. 2. 2011, 5 Ans 1/2011 - 74, nebo v usneseních ze dne 28. 2. 2011, čj. 8 Ans 1/2011 – 67, čj. 8 Ans 2/2011 – 61 a 8 Ans 3/2011 - 63.

[19] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda
senátu